

עמ"ת 55748/02/15 - זורו אגורנוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 55748-02-15 אגורנוב (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר	זורו אגורנוב (עציר)
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת אספרנצה אלון), במ"ת 344-02-15 מיום 2.2.2015 אשר במסגרתה הורה בית המשפט קמא על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים, כולל מעצר בית מלא.

רקע כללי ותמצית טענות הצדדים בערר -

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של גניבה בשלושה מועדים שונים.
2. האירוע אשר מוזכר באישום הראשון התרחש על פי טענת המשיבה ביום 11.1.2015. על פי האמור בכתב האישום - באותו פנה העורר למתלוננת הראשונה, אשר נסעה ברכבה ונעצרה בצומת, ופנה אליה באומרו שדלת רכבה פתוחה. בהמשך, נכנס העורר לרכבה של המתלוננת הראשונה, באמתלה שהוא זקוק ל"טרמפ". לאחר נסיעה קצרה ירד מהרכב ונטל עמו את ארנקה, בכוונה לגנוב אותו. בהמשך, עשה שימוש בכרטיס האשראי של המתלוננת ראשונה, באמצעות פתק ובו המספר הסודי, ומשך לעצמו 4,000 ₪.
3. האירוע השני הנתען, הינו מיום 26.12.2014. על פי האמור בכתב האישום, באותו מועד פנה העורר למתלוננת השניה, אשר אף היא היתה ברכבה ועמדה בצומת, תוך ציון שדלת הרכב פתוחה. אף באותו אירוע - ביקש העורר מהמתלוננת השניה "טרמפ" והיא נעתרה. העורר גנב את ארנקה (כולל 2 כרטיסי אשראי, 400 יורו ופאונד ורישיון נהיגה) ועזב את הרכב. בהמשך, התקשר העורר למתלוננת השניה, בניסיון לקבל ממנה את המספר הסודי של כרטיס האשראי, תוך שהוא מתחזה לנציג של סופרפארם, המבקש לבטל עסקה ולצורך כך זקוק למספר הסודי.
4. האירוע המוזכר באישום השלישי שבכתב האישום דומה עד מאוד, והתרחש כנטען ביום 1.5.2014. שוב, סיפר העורר למתלוננת השלישית שדלת רכבה פתוחה, ביקש "טרמפ", גנב את הארנקה מהרכב (כולל מזומן, כרטיסי אשראי, פנקס המחאות, רישיון נהיגה ותעודת זהות), ולאחר מכן התקשר בניסיון לקבל בתחבולה את מספר כרטיס האשראי, תוך שהוא מציג עצמו כנציג של חנות המבקש לבטל עסקה.
5. עקב האמור - כפי שצויין מעלה - מיוחסות לעורר שלוש עבירות של גניבה.
6. בד בבד עם הגשת כתב האישום - הוגשה גם בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים.

7. במהלך הדיון ביום 2.2.2015 טענו הצדדים באשר לתשתית הראייתית, באשר לשאלת קיומה של עילת מעצר ובאשר לאפשרות להסתפק בחלופת המעצר שהציע הסניגור (מעצר בית בפיקוח אביו של העורר ובת זוגתו - עמוד 4 שורה 19 לפרוטוקול). לאחר שמיעת הטיעונים ושמיעת שני המפקחים שהוצעו, כבוד השופט קבעה כי קיימת תשתית ראייתית, אם כי יש לגביה ספקות מסוימים, וכי קמה עילת מעצר מסוג מסוכנות - אם כי גם לגביה לא ניתן לומר שהיא מובהקת. עם זאת, מצאה כבוד השופט ששני המפקחים שהוצעו מעוררים קושי וכי יש להכין תסקיר בעניינו של העורר - על מנת לבחון את האפשרות לשחררו למעצר בית בפיקוח אותם שני מפקחים. טרם השלמת הכתבת ההחלטה על ידי השופטת קמא, ביקש הסניגור לבחון שני מפקחים נוספים, והשופטת הנכבדה נעתרה לבקשה חלופית זו. נחקרו שתי מפקחות נוספות - אשר הציעו לפקח על העורר בתנאי מעצר בית מלא. לאחר חקירתן, קבעה כבוד השופט כי הן ראויות לשמש כמפקחות - ביטלה את ההחלטה בדבר הצורך בהכנת תסקיר והורתה על שחרורו של העורר למעצר בית מלא, בפיקוח שתי המפקחות (והפקדות כספיות).

8. בהודעה הערר ובמהלך הדיון, טוען העורר כי לא קיימות ראיות לכאורה ולחילופין כי משקלן מינורי, כי לא קמה עילת מעצר לאור העובדה שעסקין בעבירות רכוש בודדות ולא מתוככמות, וכי מן הראוי לשחררו ללא כל תנאי.

9. המשיבה מבקשת לדחות את הערר.

דין והכרעה -

10. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים - מצאתי כי דין הערר להידחות.

התשתית הראייתית -

11. אין ספק כי קיימים כמה נתונים אשר יחייבו בירור מעמיק במסגרת התיק העיקרי, אליהם מפנה הסניגור אצבע "מאשימה", אך כפי שהגדיר זאת בא כוחה של המשיבה במסגרת הדיון - הסניגור "בחר להתמקד במה שאין ולא במה שיש".

12. ומה יש? המתלוננת באישום הראשון זיהתה את העורר זיהוי של 100%. מתלוננת זו הסכימה לעריכת עימות עם העורר במסגרתו הטיחה בו את תלונתה. בנוסף קיימים סרטונים מהכספומט ממנו נמשכו כספים באמצעות כרטיס האשראי של המתלוננת באישום הראשון. לגבי האישום השני קיים זיהוי מלא על ידי המתלוננת במסדר זיהוי, וכן המתלוננת קיבלה שיחה ממכשיר טוקמן לאחר האירוע הנדון, בניסיון לגרום לה למסור את מספר הקוד הסודי של כרטיס האשראי שלה אשר נגנב באירוע. לגבי האישום השלישי, המתלוננת זיהתה את העורר במסדר דפדוף, ואף זיהתה את קולו בשיחה שנערכה עימה על מנת להשיג את הקוד הסודי של כרטיס האשראי שלה אשר נגנב. בנוסף, יש משקל ל"שיטה" - שיטת הפעולה הזוהי בכל אחד מהאישומים מהווה כשלעצמה אלמנט מחזק לראיות הקיימות בתיק.

13. מנגד - מה אין? או יותר נכון - מהם הקשיים הראייתיים? קושי ראיתי נטען אחד נוגע לאופן עריכת מסדרי הזיהוי - כאשר נטען לגבי האישום השלישי כי הזיהוי במסדר דפדוף נעשה ללא נוכחות סניגור, והוא חסר משקל. כן נטען כי המתלוננת כלל לא היתה בטוחה בזיהוי של העורר. לגבי האישום השני נטען כי המתלוננת לא ידעה לתאר את האדם אלא רק את בגדיו, ולגבי האישום הראשון נטען כי סמן העכבר של המחשב היה מוצב על המשיב, ויש בכך קושי לעניין תקפות הזיהוי.

14. קושי נוסף נוגע לטענה של מחדלים חקירתיים, ובעיקר העדר בדיקות מז"פ של הרכבים המדוברים, והעדר עמוד 2

חקירה לגבי אדם אחר שזוהה על ידי המתלוננות במספר מקרים דומים אשר לא הוגש בגינם כתב אישום. לגבי מחדלי החקירה הנטענים - כידוע הלכה היא כי מקומן של טענות בדבר מחדלי חקירה ונפקותם להתברר בתיק העיקרי, שאז ניתן יהא לבחון אם אכן עסקינן במחדלים, מהו המידע שניתן היה לקבל לו היו מתבצעות אותן פעולות חקירה ש"חסרות", ומה היה עשוי להיות משקלו של המידע (בש"פ 4972/14 **עבד אל חמיד גברארה נ' מדינת ישראל**, פסקה י' (22.7.2014); ובש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' אלון חיימוב** (22.05.2014); בש"פ 3732/13 **אסדי נ' מדינת ישראל** (4.6.2013); בש"פ 6158/12 **מוסא נ' מדינת ישראל** (23.8.2012)).

15. מכאן, שישנם סימני שאלה אשר יהיה צורך לתת עליהם את הדעת במסגרת התיק העיקרי, אך אין לסטות ממסקנת השופטת קמא לפיה יש ראיות ברף הנדרש בשלב זה ולא ניתן לומר שאין כלל תשתית ראיתית אשר מגלמת פוטנציאל להרשעה.

16. לפיכך, קיימות ראיות לכאורה - למרות הקשיים המופיעים מעלה, ואין צורך לשוב ולהזכיר כי אין עסקינן בהוכחת האשמה מעבר לכל ספק סביר. לא למותר להזכיר בשלב זה כי ההלכה היא שאם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שההרשעה או הזיכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בעדים, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2), 133 (1996) (15.4.1996); בש"פ 372/14 **נוי נ' מדינת ישראל** (27.1.2014)). עסקינן בשאלה אם קיימות ראיות, אשר לאחר שתעבורנה את כור ההיתוך של ההליך הפלילי, עשויות להתגבש לכדי בסיס להרשעה - והתשובה לשאלה חיובית במקרה זה (בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (4.3.2014); בש"פ 1332/14 **גטנך נ' מדינת ישראל** (2.3.2014); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מדינת ישראל** (10.2.2014)).

עילת המעצר -

17. עסקינן בשלוש עבירות רכוש בטווח של תשעה חודשים. העבירות הנטענות לא בוצעו בסיוע של אחרים ואולי כל אחת מהן אינה מתוחכמת במיוחד (אם כי הנסיון לקבל במרמה את מספר כרטיס האשראי מלמדת על תחכום מסוים). עם זאת, בדין נקבע כי קיימת מסוכנות.

18. ראשית, יש לראות כי לחובת העורר עבר פלילי הכולל הרשעה באיומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו משנת 2014 לגבי עבירה משנת 2009; הרשעה בעבירת אחזקת אגרופן משנת 2006 לגבי אירוע משנת 2005; הרשעה בגניבה משנת 2003; הרשעה בעבירת החזקת מכשיר פריצה ובריחה ממעצר משנת 2002; הרשעות בכמה עבירות של גניבות, הונאה תקיפה ואיומים אשר אוחדו יחדיו והתבררו בתיק אחד משנת 1999, ותיק נוסף אשר בו אוחדו כמה אישומים לגבי גניבות, איומים, תקיפה סתם ועוד בשנת 1999.

19. שנית, רצף המעשים הלכאורי הנוכחי, מלמד על מסוכנות.

20. לכן, במצב דברים זה, יש לומר שקמה עילה מסוג מסוכנות לשלום הציבור ולרכושו, הגם שלא ברמה הגבוהה ביותר. אפנה בהקשר זה למקרים הבאים אשר בהם נקבע, כי בנסיבות בהן המדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד ואינדיקציות לגבי סיכוי גבוה להישנות העבירה - קמה עילת מעצר אף כאשר עסקינן בעבירת רכוש בודדת לא מתוחכמת: בש"פ 45/10 **מסראוה נ' מ"י** (8.1.2010) אשר עניינו התפרצות לרכב וגניבת רכב; בש"פ 2911/08 **שוקרון נ' מ"י** (10.4.2008); בש"פ 1221/11 **קוזלי נ' מ"י** (27.2.2011); ובש"פ 5043/13 **גיעאן נ' מ"י** (27.4.2013)).

21. אשר על כן, לא ניתן לקבל את עמדת העורר לפיה לא קיימת עילת מעצר.

חלופת המעצר -

22. למרות כל האמור מעלה, לא הורה בית המשפט קמא הנכבד על מעצר עד תום ההליכים - ומצא כי ניתן לאיין את המסוכנות בחלופת מעצר. יתרה מכך. למעשה, בית המשפט קמא נעתר ד לבקשת העורר לשחררו למעצר בית - וראו כי זו היתה הבקשה במהלך הדיון, ולאחר ששני מפקחים לא נמצאו כראויים - על מנת שלא להמתין עד הכנת תסקיר - נבחנו עוד שתי מפקחות, כאשר הבקשה היתה שחרור למעצר בית. מכאן, שיש קושי מסויים לדון כיום בערר לגבי השמתו של העורר במעצר בית - כאשר זו היתה בקשתו בדיון.

23. יתרה מכך, מתברר מעיון בתיק שהושאר לעיוני כי ביום 15.2.2015, פחות משבועיים לאחר ההחלטה נשוא הערר - הגיש העורר בקשה לעיון חוזר וביקש שיתאפשר לו לצאת לעבודה בכל יום בין השעות 08:00 עד 19:00 בפיקוח בת זוגו - אשר הוצעה כמפקחת בדיון ביום 2.2.2015 ולא אושרה. בהחלטת בית המשפט קמא מיום 16.2.2015 נקבע כי לא התגבשו התנאים להגשת בקשה לעיון חוזר וממילא לא ניתן לבקש לצאת לעבודה בפיקוח מי שנמצאה כלא ראוייה שבועיים קודם לכן.

24. אשר על כן, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, בהעדר
הצדדים.